

V zimním semestru roku 2018 jsem absolvovala pobyt na Vídeňské univerzitě (Wien Universität), konkrétně na Ústavu slavistiky. Pro Vídeň jsem se rozhodla proto, že se pyšní světově největším výzkumným a výukovým centrem slovanských jazyků, literatury a kultury.

Po nominaci ÚČJTK jsem čekala poměrně dlouho na první e-mail z partnerské univerzity, který si nakonec bylo třeba vyžádat. Poté jsem však dostávala pravidelně instruktážní e-maily a vše probíhalo hladce. Learning Agreement se podepisuje až po příjezdu na univerzitu.

Většina lidí se mě ptala, co může bohemista studovat v zahraničí. Díky tomu, že jsem diachronně zaměřená, neměla jsem problém vybrat si odpovídající předměty: tři vyučované přednáškovou formou (praslovanská gramatika, komentované čtení středověkých textů a dějiny slavistiky (do roku 1958)), jeden formou semináře (slovanské jazyky v raném novověku) a jeden jako konverzatorium (staroslověnština). Nejzajímavější pro mě byly asi přednášky univ. prof. Georga Holzera, praslovanská gramatika a komentované čtení, a to díky profesоровu přístupu. V praslovanštině vše prof. Holzer zasazoval do širokých historických souvislostí a dokládal bohatými příklady, byly pro mě tak přínosné i přesto, že s praslovanštinou jsem již zkušenosti měla. Komentované čtení pak probíhalo tak, středověké texty jsme překládali do němčiny a jejich obsah komentovali jak lingvisticky, tak kulturně.

Délka semestru a udělování atestací se poměrně liší od toho, na co jsem byla zvyklá od nás. Výuka probíhá od začátku října až do konce ledna a v posledním týdnu byly první termíny zkoušek. Celý únor jsou prázdniny, neprobíhají zkoušky a škola je zavřená. Další termíny jsou tak vypsány až v průběhu dalšího semestru. Známková stupnice tu je 1–5 a od spolužáků vím, že k úspěšnému ukončení zkoušky stačí více jak polovina bodů.

Na slavistice studuje vedle Rakušanů velké množství cizinců, a to jak ze slovanských zemí, tak i z neslovanských, ale předpokládá se, že němčina studentů je na úrovni rodilého Rakušana. Na možný handicap se ohled nebere, a možná i proto jsem ono nepsané pravidlo, že ke studentům z Erasmu bývají profesori shovívavější, moc nepocítila. Jediná úleva, která nám byla nabídnuta, byla možnost při zkoušce ze staroslověnštiny překládat do slovanského jazyka, který ovládáme. Naštěstí je univerzitní knihovna dobře zásobena i českou literaturou.

Možné komplikace mohou nastat při zařizování ubytování. Univerzita žádnými svými koleji nedisponuje, nabízí proto ubytování ve spolupráci se studentskými domy. Zde je třeba začít velice brzy a počítat s tím, že bude třeba dovést si své nádobí, lůžkoviny apod. Já jsem si bydlení hledala přes stránky www.housinganywhere.com, kde je sice třeba zaplatit poplatek zprostředkovateli, avšak ten se zaručí tím, že pokud by byl s bydlením nějaký problém, pomůže vám jej vyřešit. Průměrná cena za pokoj se pohybuje asi od 380 do 450 Euro.

Město má hustou síť hromadné dopravy. Student má nárok na semestrální jízdenku, která platí od září do konce ledna a pak od února do konce června. Pokud nemáte ve Vídni trvalé bydliště, cena tohoto lístku je 150 Euro.

Další administrativní záležitosti, které je třeba vyřešit, jsou 2 registrace na úřadech, na které je třeba vybavit se pevnými nervy. Nejdříve je třeba přihlásit se k adrese na úřadě, jenž spravuje

čtvrť, ve které bydlíte. Druhou registraci musí podstoupit všichni, kteří ve Vídni plnují strávit více než 3 měsíce. Probíhá na jediném úřadě pro celé město a platí se za ni průměrně 30 Euro. Se všemi povinnostmi však studenty zpraví škola na tzv. Orientačních dnech.

Na univerzitě také funguje organizace ESN, která se stará o zahraniční studenty a pomáhá k navázání kontaktů a také integraci do univerzitního života. Další organizace ErasBus pořádá spoustu výletů jak po Rakousku, tak do zahraničí, a to za poměrně výhodné ceny.

Celkově hodnotím pobyt ve Vídni jako velice přínosný. Samozřejmě je zlepšení jazykových schopností a obohacení o nové znalosti ve škole. Ale i samotné město je kouzelné, plné parků a především kultury, kterou je ochotné rozdávat všem lidem bez rozdílu (například lístky do Vídeňské státní opery lze překvapivě koupit jen za 3 Eura).

Jitka Filipová, 2019